

QUASI SOLILOQUI DELS
VOLTANTS DE PASQUA

VIDÓS

GRUP D

QUASI SOLILOQUI DELS VOLTANTS DE PASQUA

—...Isis, la mare dels déus, la reina del cel, la coronada d'estrelles. Es va casar amb el seu germà Osiris, que representa el bé, i regnaren a Egipte fins que un altre germà, Seth, que representa el mal, matà Osiris i l'esquarterà en catorze parts que escampà per tot el país. La fidel Isis rastrejà el territori, va trobar els trossos del seu marit i en reconstruí el cos; l'única part que no aconseguí trobar fou el penis: se l'havia menjat un cocodril. Així i tot, s'impregnà d'Osiris i concebí Horus. En alguna de les representacions, se la veu amb el nen a la falda, donant-li el pit. Als Museus Vaticans hi ha una estàtua seva de l'època romana que, si la veiessis, diries que és de la Verge Maria.

L'adolescent aixeca els ulls de la consola i contempla durant uns instants com els dits de la dona treballen fines tires de palma i n'obtenen unes delicadíssimes flors.

—Vols dir, àvia? —pregunta amb una certa recança, perquè no té gens de ganes de deixar de banda el videojoc.

—I tant! Tu, i tothom. En els primers temps del cristianisme, els coptes a Egipte començaren a representar Maria tal com tradicionalment es representava Isis, i aquesta iconografia es va estendre arreu. De fet, entre elles hi ha força paral·lelismes: tant la deessa egípcia com la jove jueva conceberen el seu fill per impregnació divina; ambdós nois esdevingueren els reis dels vius, i els seus respectius pares foren els responsables de jutjar les ànimes dels difunts, destinant-los o bé a la vida eterna o a l'eterna condemna.

La vella desgrana paraules mentre teixeix filigranes de flors, que va unint mitjançant complicades trenes.

—Creus que li agradarà, a la teva germana?

El noi s'arronsa d'espatlles. El negoci familiar de palmes va tancar abans que ell nasqués i tot el que es refereix a aquesta artesanía li sembla d'un altre mil·lenni.

—Jo no hi entenc, àvia. Però segur que li agrada perquè tu sempre fas les palmes més boniques que es poden veure el dia de Rams.

Li diu àvia, però, en realitat, és la seva besàvia. L'anciana, a la ratlla dels noranta, va començar a ajudar des de ben petita a la cistelleria de casa seva i, quan es casà i tingué fills, es va encarregar sempre de fer ella mateixa els palmons dels nens. Quan la botiga tancà, s'entossudí a continuar la tradició i, cada any, es fa dur per un antic proveïdor un parell de fulles de palmera ben blanques, fetes créixer lluny de la llum del sol. Les macera amb aigua i lleixiu i les guarda en una cambra humida. La penúltima setmana de Quaresma, les treu de l'estança i divideix cada fulla en unes tires llargues i fines, que transforma en les palmes i palmons dels besnéts.

—Aquesta serà molt bonica, ja ho veuràs.

—Segur que sí, però no he entès mai quin sentit té sortir al carrer un dia a l'any amb palmes i llorers.

—I branques d'olivera, no te'n descuidis. Els jueus reberen així Jesús quan entrà a Jerusalem. Cinc dies més tard, però, el crucificaren. I al cap de dos dies més, tot i que se sol dir que foren tres, ressuscità. Com Osiris, el marit d'Isis. Jesucrist no va ser el primer déu que ressuscità d'entre els morts. De fet, el que celebra la Pasqua més que una resurrecció és un renaixement, el del dia sobre la nit, el triomf de la llum sobre les tenebres.

—Em sembla que a l'escola no t'ho van ensenyar exactament així, oi? —diu sense separar els polzes del teclat.

—I és clar que no! El que ens ensenyaren a nosaltres és a anar a matar els jueus.

—Què? On dius que anàveu?

—El Divendres Sant, anàvem a l'Església i, després del miserere, fèiem un gran terrabastall amb unes andròmines de fusta que es deien carraus i matraques. Volíem matar els jueus perquè eren dolents, ja que havien crucificat Jesús. Tot plegat, molt primitiu i molt simple. Ningú no parava esment en el fet que Jesús també era jueu.

—I els jueus de la vostra època, també creieu que eren dolents? — pregunta més interessat, però sense aixecar els ulls de la partida.

—Eren els primers temps del Franco, que ja saps que era amic del Hitler i que, a més, atribuïa tots els mals d'Espanya a la *conflagración judeo-masónica*. Així que els jueus de quan jo era petita també eren molt, molt dolents.

—Com ha canviat la cosa, no?

—Cap als anys seixanta i setanta, amb les guerres àrabo-israelianes, hi va haver una onada d'atacs terroristes. Llavors, ja ens havíem fet amics dels Estats Units i, de resultes de tot plegat, els jueus es van anar tornant més i més bons.

La palma va agafant forma, i de la base de les diminutes trenes en comença a penjar un reguitzell de minúscules boletes.

—Si estaven en guerra, m'imagino que tampoc no devien ser uns sants.

—Però això no ho vam saber veure fins uns anys més tard, i en Àsser Arafat va començar a ser admès com a interlocutor en les converses de pau. Es va saber que els jueus estaven tractant els palestins d'una manera no gaire diferent de com els nazis els havien tractat a ells. Entre altres barbaritats, els nens palestins de les zones ocupades havien de beure aigua contaminada perquè se'ls tallaven tots els accessos a les fonts d'aigua potable.

—Que bèsties, no? —es pren un respir per canviar de nivell—. Però sembla que ara els àrabs són novament els terroristes.

—Què vols que et digui? Crec que tant a la deessa egípcia com a la verge jueva se'ls arrabassen dels braços fills i marits per ser torturats i esquarterats. Diria que aquests no són els millors temps per a unes divinitats de caire pacífic. Més aviat qui regna ara és Ishtar, almenys en alguna de les seves facetes.

—Ishtar? Vaja, una de nova.

—Nova, el que se'n diu nova, potser no gaire. Possiblement és anterior a la mateixa Isis. Ishtar és una divinitat de Babilònia, l'actual Irak, coneguda com a deessa de l'amor, de la prostitució i de la guerra. Ella també va baixar a l'inframón a rescatar el seu marit. Tal com està la situació de les dones a l'Orient Mitjà, no es pot dir pas que s'estigui venerant una deessa que glorifica el sexe, però com a arquera sanguinària sí que se la venera, i amb escreix. Encara que els seus seguidors neguin conèixer-la i diguin que ho fan en nom d'altres déus.

Corona la palma amb unes estrelles delicioses, en comprova les simetries, repassa els trenats. El resultat és d'una finor exquisida.

—Veus? Aquestes estrelles són marianes: tenen cinc puntes. Com les de la bandera de la Unió Europea, que està inspirada en les estrelles i els colors de la Verge. Tot i que, ara, els eurodiputats ho neguen i li troben un munt de significats que políticament els convenen més. En canvi, l'estrella d'Ishtar, que simbolitza Venus, en té vuit, de puntes. A Ishtar se la solia representar dreta completament nua, o dalt d'un carro arrossegat per set lleons. És una equivalent de la fenícia Astarté, que...

El xicot es dóna per vençut. Apaga la consola i la llença sobre el sofà. Somriu pensant que, sovint, molts adults es queixen que els arguments dels actuals videojocs són d'allò més complicats i difícils d'entendre. Això ho diuen perquè no coneixen la besàvia. Al costat de les seves històries de déus i de sants, la trama més enrevessada de la Play Station només sembla el que és en realitat: un joc de nens.